

AMY ANDREWS

*Mergina,
kurios tikrai
nenorėtum vesti*

× VESTUVIŲ SEZONAS ×

2

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Amy Andrews

**MERGINA, KURIOS TIKRAI
NENORĖTUM VESTI**

Antrasis serijos
„*Vestuvių sezonas*“
romanas

Versta iš Amy Andrews, Girl Least Likely To Marry,
2013

© Amy Andrews, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin
Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti
visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaiė, vertimas iš angų kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2014

ISBN 978-609-406-738-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Prologas

Prieš dešimt metų, Hilbruko universiteto miestelis, Aukštutinis Niujorkas

Kasiopėja Barklai susidaužė vyno taure su kitomis trimis merginomis.

- Žinoma, kad tai ne galas, - tarė ji, nužvelgdama savo bendranuomininkes. - Žinoma, tai tik pradžia. Gal šįvakar ir yra paskutinė mūsų naktis drauge, bet neilgam. Juk mūsų laukia kelionė, pamenate?

Merginos pritardamos linksėjo, bet patikos fondo princesė Risė greitai nusuko akis ir nurijo didelį gurkšnij šampano. Britė Džina paėmė pavyzdį ir mėgaudamasi užsivertė savo gėrimą. Gražuolė iš pietų Marnė gracingai siurbčiojo, kaip visada nepamiršdama gerų manierų.

Neigdama savo australiškas šaknis, Kesė taip pat iš lėto gurkšnojo. Ne dėl gerų manierų ar iš pagarbos brangiam *Dom Perignon* šampanui, kurį jiems patiekė Risė ir jos atlyginimas - Kesei visiškai nerūpėjo, geria *Domą* ar *Dr. Pepper* limonadą - ji tiesiog visada elgdavosi ramiai, san-

tūriai ir logiškai.

Kam gerti šampaną iki dugno, kad ir koks brangus jis bebūtų, jei paskui tik pagiriosies?

Jos pirmosios pagirios buvo čia, šiame name, su šiomis trimis merginomis, ir ji visai netroško to pakartoti. Tai buvo gryna kvailybė.

O Kasiopėja Barklai toli gražu ne kvaila.

Tiesą sakant, jos intelekto koeficientas – šimtas šešiasdešimt trys, tad oficialiai ji – genijus.

Jų dėmesį sugrąžino netoliese esantis stadionas, kuris puikiai matėsi iš verandos. Dangus pamažu slydo vakarop, bet besitreniruojanti Hilbruko vyrų lengvosios atletikos komanda dar puikiai matėsi. Tai buvo įprastas jų *nuostabiojo ketvertuko*, kaip buvo vadinamos, ritualas, o Kesė prisijungė prie jų, nes šios trys merginos yra jos šeima, jos neklausinėdamos priėmė jos silpnybes ir jomis mėgavosi.

Visgi, kad ir kaip stengtųsi, ji nesuprato žavėjimosi nei sportu, nei sportininkais. Didžioji dalis į universitetą, be abejonės, pateko dėl kokios nors išpūstos stipendijos, o Kesę tai erzino. Kodėl pinigų moksliniams tyrimams paremti nėra, bet kažkodėl jų visada atsiranda naujam lengvosios atletikos stadionui?

Džina atsiduso, kai itin raumeningas vyrukas

palinko į priekį, palietė kojų pirštų galiukus demonstruodamas savo kojas, o trumpi šortukai kone atidengė vieną standžią sėdmenų pusę.

- Štai kokia puiki subinė, - sumurmėjo ji, šioje itin amerikietiškoje aplinkoje jos britiškas akcentas buvo dar ryškesnis.

Marnė užvertė akis. Blondinė iš pietų gilumos buvo visiška anglės priešingybė. Ji buvo smulki ir žvitri, apsupta kažkokios nekaltumo auros, kuri šalia ryškaus Džinos seksualumo siaubingai krito į akis. Bet per visus tuos metus Kesė matė Marnę atsipalaidavusią, o ir pati tokia buvo - už tai jos abi buvo skolingos labai skirtingoms, bet šaunioms Džinai ir Risei.

Risė viliojamai nusišypsojo Džinai. Kesė pavėluotai suvokė, kad šią savaitę ji tai darė itin dažnai. Šypsojosi. Ankstesnį Džinos spėjimą, kad tai gali būti susiję su jūrų karininku, Risė patvirtino pribloškiančiai prisipažindama, kad jūrų karininkas - tas *vienintelis*.

Tik įsivaizduokite! Po savaitės!

Kartais Kesė tarp jų jautėsi kaip ateivis ir tai visiškai nebuvo susiję su australietiška jos tartimi. Net būdamos devyniolikos jos visos atrodė išprususios, pasaulietiškos merginos, palyginti su ja, intraverte moksliuke - net ir Marnė.

Risė ką tik numetė bombą, pareikšdama, kad įsimylėjo iš pirmo žvilgsnio, Džina pamažu kelia-vo per visą padorią – ir ne tokią padorią – vyriškąją Jungtinių Valstijų populiaciją, o Marnė dūsa-vo dėl didelių baltų vestuvių.

Tai buvo stulbinama, bet tuo pačiu ir įdomu – iš biheviorizmo perspektyvos. Kiek daug galėtų pasiekti jos draugės, jei tik užrakintų savo hormonus ir susitelktų ties karjera? Ir visgi, šios trys merginos jai atvėrė pasaulį, kokio ji anksčiau nepažino, o juk visos naujos patirtys tik į naudą.

Namuose, Australijoje, ji gyveno iš esmės vienišės gyvenimą. Arba namie su tėvais, užsidariusi kambaryje ir paskendus tyrimuose, arba universitete, kur veikė lygiai tą patį.

Nebuvo jokių draugių. *Jokių vaikinų*. Jokių naktinių išgėrimų ar spoksojimo į lengvaatlečius.

Bet čia, Hilbruke, jos *draugytės* – taip, anot Džinos, jos yra *draugytės* – nepriėmė jokių pasiteisinimų dėl socialinio nerangumo, mados nese-kimo ar nemokėjimo šokti. Jos tempė ją į naktinius klubus ir studentiškus vakarėlius, į barus, kur kokteiliai buvo patiekiami ąsočiuose ir kara-liavo karaokė. Jos skolino jai sukneles ir batelius, darė jai makiažą ir šukuosenas ir, svarbiausia, nepriėmė neigiamo atsakymo.

Ji tikrai turėjo už ką joms dėkoti. Savo laiką Valstijose ji prisimins kaip socialinį eksperimentą, kurio subjektas buvo ji pati ir iš kurio surinko tikrai nemažai naudingos informacijos.

- Vieną dieną, Džina, - tarė Risė, pertraukdama Kesės minčių srautą. - Tu greitai ir smarkiai įsimylėsi ir tikiuosi, kad būsiu šalia, kad galėčiau pasakyti - taip ir sakiau!

Marnė kilstelėjo savo taure.

- Išgerkime už tai! - tarė ji.

Džina kuo angliškausiai purkštelėjo, atmesdama žvilgius tamsius plaukus.

- Po velnių visa tai.

Kitos nusijuokė ir nukreipė akis į lengvaatlečių komandą. Kesė irgi suglumusi juos stebėjo, šypsodamasi po Džinos komentarų. Ji buvo nuoširdžiai dėkinga, kad tie raumenų kalnai jos niekaip neveikė ir kad ji pernelyg racionali, kad ją paveiktų hormonai.

Žinoma, kaip mokslininkė, ji suprato, kad žmonės yra valdomi biologinio poreikio daugintis, bet tuo pačiu tikėjo, kad smegenys svarbiau nei širdis. Juk akivaizdu, kad Džina nebūtų patekusi į šią kebeknę, jei būtų mąščiusi galva, o ne kiaušidėmis.

Po to, kai praėjusią savaitę permiegojo su Mar-

nės broliu Karteriu, Džina išties pasijuto sukręsta. Paprastai Kesė buvo gana abejinga smulkmenoms, bet šiuo atveju ji turėtų būti kurčia, kvaila ir akla, kad nepastebėtų Džinos susierzinimo. Bet kodėl Džina susierzinusi, Kesė nė nenutuokė. Kas padaryta, padaryta. Be to, juk ne Džina yra susižadėjusi, ar ne?

Būtent tai ji ir pasakė Džinai, kai ši praėjusią savaitę prisipažino jai apie šį nusižengimą ir prisikldino tylėti.

Kaip tik tokie atvejai versdavo Kesę džiaugtis, kad ji prisiekė sau niekada netapti meilės auka. O kaip kitaip, jei ji tiesiog ja netiki? Ir net jei tikėtų, tikrai neturėtų laiko tam chaotiškam, nelogiškam minų laukui. Tikrai ne tada, kai visata laukia, kada bus ištirta, o ji juk begalę kartų įdomesnė už bet kurį vyrą.

Staiga iš stadiono pasigirdęs triumfo šūksnis sugrąžino Kesę į pokalbį.

– Mmm, teisingai, mano žavusis šviesiaplauki Adoni. – Džina tęsė savo komentarus. – Nagi, apkabink savo bičiulį. – Vyr'ai pakluso, lyg Džina būtų tampiusi juos už virvelių. – Din dilin, – išdairavo ji džiugiai, o Marnė su Rise nusijuokė.

Kesė stebėjo vyrų draugystės išraišką ir užvertė akis, kai jie suplojo delnais ir vyriškai apsikabino.

Priminė gorilas. Tuoj dar pradės daužytis kumščiais į krūtines ir rankioti vienas nuo kito glindas. Viena yra tiesa: jei kada prarastų savo milžinišką intelekto koeficientą ir susidėtų su kokiu nors vyru, jis tikrai nebūtų vienas iš tokių raumenų kalnų.

- Papasakok mums apie žvaigždes, Kese.

Kesė dirstelėjo į Marnę, nunarinusią galvą per kėdės atkaltę, ir ši bakstelėjo pirštu į pačią pirmą danguje išryškėjusią žvaigždę.

- Tai Venera, ar ne... Vakarinė?

Kesė nusišypsojo. Marnė nuolat kalbėdavo apie naktinį dangų Savanoje ir dievino tai, kad pašonėje visada turi asmeninę astronomę.

- Taip, - patvirtino ji, žvelgdama į segtuko galvutės dydžio švieselę tamsiame danguje.

- Ar šįvakar pamatysime Kasiopėją? - paklausė ji.

Kesė papurtė galvą.

- Čia per šviesu. Kai išvyksime į kelionę, sustosime prie Baringerio kraterio Arizonoje. Miegosime po žvaigždėmis, tada jums ir parodysiu.

Tai buvo pagrindinė priežastis, kodėl Kesė vyko į tą kelionę. Bus puiku pabūti su draugytėmis, bet ji visada norėjo pamatyti tą kraterio duobę, atsiradusią kai prieš penkiasdešimt tūkstančių

metų į žemę tėsėsi meteoritas – šitai buvo jos prioritetas.

– Kalbėk už save, – įsikišo Džina. – Vienintelės žvaigždės, po kuriomis aš ir Parko Alėjos princesė miegosime, yra tos penkios. Ar ne tiesa, Rise?

Risė linktelėjo.

– Emm... taip, – tarė ji, paskubomis nususuko ir gurkštelėjo dar šampano.

– Karteris pasipiršo Misei po žvaigždėmis Didžiajame kanjone. Argi tai ne romantiška? – sva-jingai klustelėjo Marnė. – Mūsų šeimos kartu atostogavo. Mudvi su Mise visą naktį nemiego-jome, kalbėjomės, kaip tai buvo nuostabu.

– Tebūnie palaimintos jų širdys, – tarė Džina mėgdžiodama pietietišškai ištęstas Marnės baleses.

Kesei prireikė kelių mėnesių, per kuriuos Džina erzino Marnę dėl savotiškai žavaus pietietiško frazavimo, kol ji suvokė, kad jį galima naudoti ir besityčiojant, ne tik pamaloninant. Dirstelėjusi į įsitempusį Džinos veidą, ji nusprendė, kad čia vienas iš tų kartų, kai tyčiojamas.

– Misė nori, kad ir vestuvėse dominuotų žvaigždžių tema, – tęsė Marnė, nepaisydama Džinos sarkazmo. – Planuoja išleisti begalę pinigų įsta-biai juodai medžiagai, banguojančiai nuo lubų ir žibančiai tūkstančiais mažyčių švieselių...

Kesė negalėjo suprasti, kam leisti tiek pinigų, idant sukurtum žvaigždėto dangaus iliuziją, kai tikrasis dangus štai ten, viršuje. Nepanašu, kad tai būtų protingai paskirstytas biudžetas. Bet vestuvės jai buvo tokia pat mistika, kaip ir meilė apskritai, tad ji pasidavė ir nebesistengė to išsi-aiškinti.

Tiesiog sėdės čia su draugėmis ir stebės įsižiebiančias žvaigždes.

Paskutinį kartą.

1

Po dešimties metų

Kasiopėja stebėjo Taką. Kokia ten jo pavardė... Šlovingąjį puolėją, nerūpestinga eisena linguojant jų stalo link. Jo atletiškumas, regis, užvaldė visą plačią atviros palapinės erdvę, kur palubėje siūravo švelnios ryškiai mėlynos spalvos medžiagos juostos, banguojančios iki pat grindų. Na, bet jis tikriausiai taip pat užvaldytų bet kokią kitą erdvę.

Jis judėjo lėtai. Vyrai vis sustabdydavo jį, plekštelėdavo per nugarą ir paspausdavo ranką. Moterys taip pat – plasnodavo blakstienomis ir vis taisydavosi jį paliesti. Jis į viską reagavo ramiai, nuleisdavo jų susižavėjimą juokais, numetęs plautų, lengvabūdišką *ak, menkniekis* vypsni. Tas vyras buvo toks atsipalaidavęs, kad Kesė nusi-stebėjo, kaip jam pavyksta išsilaikyti vertikaloje padėtyje.

Visai kitoks nei vyras, kurį ji vos vakar stebėjo žaidžiant krepšinį vienas prieš vieną su buvusiu Risės vyru, buvusiu jūrų karininku Meisonu.

Risė paliko vakarėlį, kuris iš esmės turėjo būti jos vestuvės su Dilanu, ir nulėkė paskui Meisoną, bet jos nurodymai likusioms *nuostabiojo ketvertuko* narėms buvo labai aiškūs: prižiūrėti, kad niekas nesusimuštų.

Risė sąmoningai pasodino Taką, viliokiškąjį vyriausiąjį jaunikio pabrolį, šalia jos – toliau nuo Džinos – kad išvengtų katastrofos.

Takas aiškiai priklausė Dilano pusei, o Džina, kurios mėgstamiausias laisvalaikio leidimo būdas buvo vilionės, Risės, tad Kesė nujautė, kad vakaras bus ilgas.

– Jis tikras gražuolis, – mėgaudamasi sumurmėjo Džina, stebėdama jį artėjant.

Labai ilgas vakaras.

Kesė nelabai suprato, kuo čia žavėtis. Na, bet ji niekada nevergavo hormonams. Tiesiog buvo taip užprogramuota.

Žinoma, Takas, kad ir kokia ten jo pavardė, turėjo viską, ko jo rūšies patelės trokšta iš patinų. Jis buvo aukštas, plačiapetis, siaurų klubų. Šįvakar ji nematė jo krūtinės raumenų, nors nekilo jokių abejonių, kad po pilku švarku jų tikrai yra. Per tą be marškinėlių sužaistą krepšinio kėlinį ji pastebėjo daugiau, nei turėjo.

O gyvūnų pasaulyje raumenys reiškia jėgą....